

ناآرامی های آذربایجان شوروی به مرزهای ایران کشیده شد

روزهای گذشته عده ای مجروح و احتمالیکی دو نفر نیز جان خود را از دست داده اند. سخنگوی دولت شوروی ناآرامی های اخیر را یک مسئله داخلی خواند و دولت جمهوری اسلامی را از دخالت در این موضوع برحذر داشت. روزنامه جمهوری اسلامی رخدادهای آذربایجان شوروی را گسترش انقلاب اسلامی خواند و آثر حرکتی در جهت وحدت مسلمانان جهان نامید. حکومت اسلامی در اولین روز بروز ناآرامی هادر مرزبین دو کشور از دولت شوروی خواستار کنترل اوضاع، اعزام نیروهای امنیتی به مرز و سرکوب این حرکت ها شد.

وقایع روزهای اخیر در مرز دو آذربایجان ادامه حرکت های ناسیونالیستی است که طی یکی دو سال اخیر در آذربایجان شوروی دامن گرفته است. تاکنون این حرکت هادر چهار چوب مرزهای داخلی از جمله مسئله بین آذری ها و ارمنه و یک کسب استقلال بیشتر از دولت مرکزی محصور بود، ولی اکنون تحت تاثیر پیشرفت روند جدایی طلبانه و ناسیونالیستی در بقیه در صفحه ۳

از اواسط هفته گذشته چند هزار تن از مردم آذربایجان شوروی طی تظاهرات خشونت آمیزی به مرزهای بین دو آذربایجان ایران و شوروی هجوم آوردند و با تخریب پست های دیدبانی و موانع مرزی خواهان برچیده شدن مرز بین دو آذربایجان و وحدت آن ها شدند. در منطقه نخجوان حدود ۴۵۵۵ نفر با حمله به تاسیسات مرزی خسارات هنگفتی به بار آوردند. این خسارات بیش از ۵ میلیون روبل برآورد شده است. در پی این رویدادها دولت شوروی نیروهایی را جهت جلوگیری از گسترش ناآرامی ها به منطقه اعزام داشت.

جبهه خلق آذربایجان شوروی که عمدتاً رهبری حرکت های ناسیونالیستی در آذربایجان شوروی را به عهده دار داخلها داشت که علیه شم به خشونت کشیده شدن این تظاهرات، تظاهرکنندگان تنها خواستار پایان دادن به محدودیت های که در هصر استالین برای رفت و آمد بین دو آذربایجان و ملاقات ساکنین آن ها به وجود آمده بود، هستند. خبرها ی رسیده حکایت از آن دارند که ناآرامی ها هنوز ادامه دارد، طی

دوشنبه ۱۸ دی ماه ۱۳۶۸ برابر با ۸ ژانویه ۱۹۹۰
بماه ۶۰ریال سال ششم شماره ۲۸۸

جهان در سال گذشته:

جهان روندهای امیدبخش

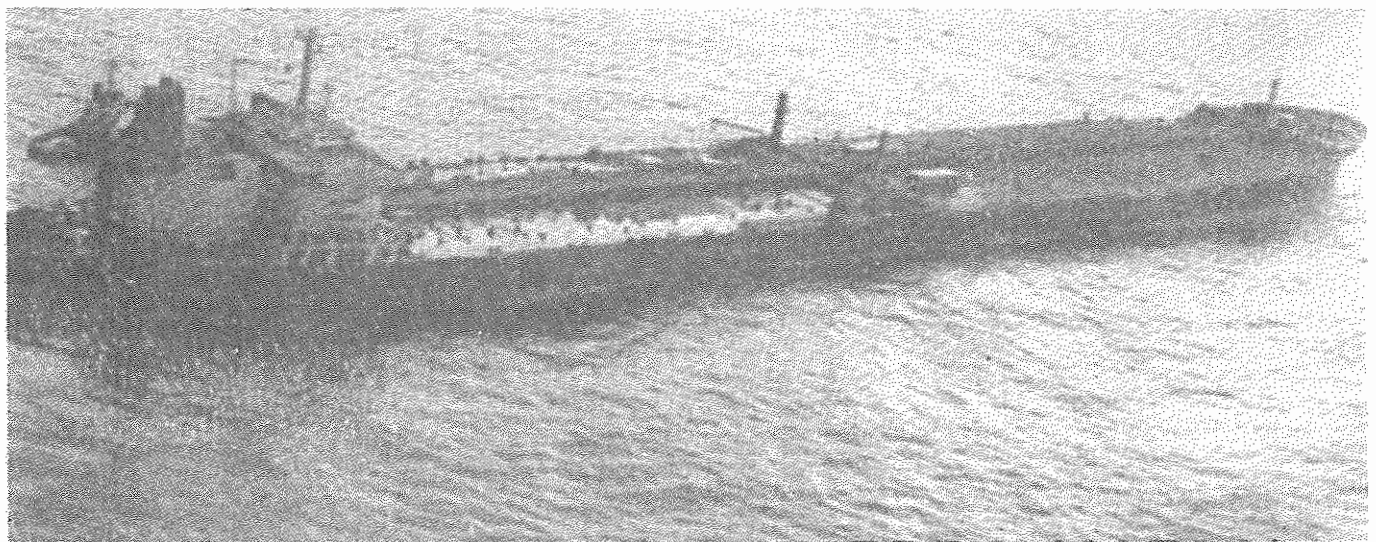
سال ۸۹ به پایان رسید. سالی سرشار از رویدادهای طوفانی، اما این رویدادها را تنها با طوفانی نامیدن آنها نمی توان تعریف و تشریح کرد. رویدادهای این سال، بسیارشان به تنهایی و همگی شان در کل مبین نضج یابی روندهایی بودند که سیمای جهان فردای نزدیک را رقم می زنند.

بی گمان تحولات سیاسی در بسیاری از کشورهای سوسیالیستی، خاصه در اروپای شرقی، را باید از این زاویه در اس رویدادهای سال ۸۹ قرار داد. این تحولات که در ماههای اول سال ۸۹ با انتقال مسالمت آمیز قدرت دولتی در لهستان از حزب متحده کارگری به اپوزیسیون آغاز شدند و با سرنگونی خونبار رژیم دیکتاتور رومانی - چائوشسکو - در روزهای پایانی سال به پایان رسیدند، صرف نظر از اشکال متفاوتشان، حاوی مضامین واحدی بودند: خیزش توده های مردم این کشورها برای مطالبه دموکراسی، عدالت و پیشرفت علیه حاکمانی که از مبارزاتشان برای دموکراسی و عدالت و پیشرفت جز نظامهایی را کد و کمتر یا بیشتر مستبد و تمامیت خواه بجا نمانده بودند. تحولات

در این شماره

- * انتخابات میان دوره ای مجلس تجسم شکست واقعی سیاست های رژیم در صفحه ۵
- * جنگ تبلیغی جناحهای حکومت، پیامون سفر چائوشسکو به تهران در صفحه ۴
- * از "بهار پراگ" تا "پائیز پراگ" در صفحه ۹
- * آندره ساخاروف وجدان کشور بود در صفحه ۱۱
- * درسوگ احمد هاشمی رزمنده پر شور علیه نامالیقات و بیلیدی ها در صفحه ۶

انفجار نفتکش ایرانی یک فاجعه بزرگ اکولوژیک

در صفحه ۵

از نفت کش منفجر شده خارک ۵۰ بیش از ۷۰ هزار تن نفت به دریای ریخته است

اعلامیه کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)

از انقلاب مردم رومانی قاطعانه پشتیبانی می‌کنیم!

است که رهبران سیاست‌ها و اندیشه‌هایی که تحت عنوان تثبیت و تحکیم نقش رهبری‌کننده حزب طبقه‌کارگر حق رای و انتخاب آزادانه مردم را نقض کرده و رهبری کشور را حق قانونی و ازلی و ابدی خود می‌دانند و یا بنام ساختمان سوسیالیسم تمام وسایل تولید و مجموعه اقتصاد و دیگر شئون کشور را تحت انحصار و فرمانروایی دولت خود قرار می‌دهند نه تنها در طی زمان خواه و ناخواه استبداد سیاسی را بجای دموکراسی می‌نشانند بلکه رکود اقتصادی و در صورت تداوم سرانجام ورشکستگی اقتصادی و سیاسی را نصیب کشور خویش خواهند ساخت. سوسیالیسم بدون دموکراسی و بدون دموکراتیزه کردن مستمر و دائمی حیات سیاسی و اقتصادی کشور نه تنها نوع دیگری از استبداد است، بلکه فاقد هرگونه چشم‌انداز تاریخی برای رشد و شکوفایی است.

بدون پذیرش حق رای و انتخاب آزادانه مردم، بدون تضمین حق فعالیت آزاد تمام احزاب سیاسی و حق مشارکت همه آنان در قدرت سیاسی از طریق پیروزی در انتخابات و نیز بدون پذیرش اشکال متنوع مالکیت اجتماعی بجای انحصار مالکیت دولتی، نو سازی سوسیالیسم امکان پذیر نیست.

بر این اساس سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) از سمت و راستای همومی تحولات در کشورهای اروپای شرقی و از سرنگونی رژیم چائوشسکو استقبال می‌کند و برای مردم این کشورها آرزوی پیروزی دارد. ما موکدا خواهان آن هستیم که این تحولات بدون خونریزی و بدون هرگونه مداخله نظامی خارجی انجام پذیرد.

کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) امیدوار است که تحولات همیقا انقلابی در اتحاد شوروی و اروپای شرقی قادر گردد سیمای نوین و متعالی سوسیالیسم، بمثابه آرمان زحمتمکشانش را آنگونه که شایسته شأن و مقام انسان است برای تمدن بشری معاصر به ارمغان آورد.

کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) دیماه ۱۳۶۸

اکنون در اروپای شرقی آخرین سنگر مقاومت ارتجاعی و لاجو جانانه برابر خواست برحق مردم برای نو سازی همه جانبه حیات سیاسی، اقتصادی و اجتماعی کشور در هم می‌شکنند. در رومانی یک انقلاب واقعا خلقی جریان یافته است.

نیگلا چائوشسکو که در ۲۵ سال پیش با پشتیبانی مردم زحمتکش رومانی و باتکیه بر امیدآنان برای برپایی جامعه‌ای مستقل، دموکراتیک، عادلانه و پیشرفته رهبری کشور را در دست گرفت پس از تثبیت و تحکیم موقعیت خود با تکیه بر اهرم قدرت دولتی حق حاکمیت مردم را سلب و استبداد سیاسی را بر کشور حاکم کرد و با سوء استفاده از اعتماد مردم حکومت را برای خود و خاندانش ابدی کرد. او تمام اقتصاد کشور را که دسترنج زحمتکشانش رومانی است تحت فرمانروایی خود گرفت. رژیم چائوشسکو در برابر جنبش نو سازی سوسیالیسم که در سالهای اخیر احزاب کمونیست حاکم را در می‌نوردد بیشترین مقاومت و دشمنی را از خود نشان داد. او نه تنها به جنبش دموکراسی، هلنیت و اصلاحات همیق اقتصادی - اجتماعی ملحق نشد، بلکه در برابر خواست و اراده توده‌های مردم رومانی که خواهان دموکراسی و بهبود وضع اسف‌بار معیشت خود بودند به زور متوسل شده روش سرکوب خونین را در پیش گرفت. طی روزهای اخیر هزاران نفر از مردم بیگناه رومانی قربانی جنون جلادان سازمان امنیت چائوشسکو گردیدند. اما هیچ کدام از این اقدامات به نجات رژیم او منجر نشد.

چائوشسکو آخرین روزهای حکومت خود را در تهران به سر برد. رژیم جمحوری اسلامی زمانی که پایه‌های قدرت او کاملاً سست شده بود دست او را فشرده. دهوت از چائوشسکو به تهران نمایش جزن انگیز آبرو باختگی و نیز تشابهات دور رژیمی بود که استبداد سیاسی و ظلم و خود کامگی را سر لوحه کار خود قرار داده‌اند.

کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) بر این اعتقاد

اعلامیه کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)

اشغال پاناما توسط آمریکا را شدیداً محکوم می‌کنیم!

است. از نظر ما هرگونه تجاوز و مداخله نظامی خارجی از جانب هر دولتی و تحت هر عنوان که باشد، چه تحت عنوان صدور انقلاب باشد یا دفاع از سوسیالیسم، دموکراسی، کمک به مردم و یا تحت عناوین دیگر چیزی نیست جز یک ماجراجویی خطرناک علیه مصالح عالیله جامعه بشری به ویژه علیه امنیت بین المللی.

این تعاجم نشان می‌دهد که متاسفانه زمامداران آمریکاهنوز حاضر به درک واقعیات جهان معاصر و ترک مواضع امپریالیستی و استیلاجویانه نیستند. بیهوده نیست که یورش آمریکا به پاناما، هلیرنم تمام زمینه چینی‌های چندین ساله محافل تجاوزگر آمریکائی این چنین با واکنش‌ها در تمام مجامع و محافل بین المللی مواجه شده است. دولت بوش حتی در داخل آمریکا نیز موفق نشده است حمایتی را که انتظار داشت به دست آورد. دولت بوش هم در داخل و هم در هرصه بین المللی برای توجیه اشتباه بزرگی که مرتکب شده در تنگنایی سخت قرار گرفته است.

کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) از مردم میهنمان دعوت می‌کند تا به هر شکل ممکن علیه اشغال پاناما توسط آمریکا به اعتراض برخیزند. فدائیان خلق ایران هم صدا با وسیع‌ترین محافل سیاسی و اجتماعی جهان از دولت آمریکا می‌خواهند قوای مهاجم خود را فوراً از پاناما فراخوانند، به هرگونه مداخله در امور داخلی پاناما پایان دهد و در صدد جبران فوری لطمات مادی و معنوی سنگین ناشی از این تجاوز برآید.

دولت بوش اطمینان داشته باشد که در صورت امتناع از تصحیح صریح اشتباه بزرگی که مرتکب شده است مردم پاناما و نیز جامعه بشری سرانجام آن را از هملی که مرتکب شده است پشیمان خواهند کرد.

کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) دیماه ۱۳۶۸

هفت سال پس از اشغال گرانادا، این بار امپریالیسم آمریکا کشور مستقل پاناما را مورد هجوم قوای مسلح قرار داد تا آن را به اشغال خود در آورد. دولت بوش تحت عنوان تلاش برای "صدور دموکراسی" خاک پاناما را هرصه تاخت و تاز ارتش خود ساخته، با این خیال که دولت پاناما را سرنگون و دولت مورد نظر خود را در آنجا برپا کند.

تجاوز آمریکا با مقاومت مردم پاناما مواجه شد و ارتش آمریکا برای در هم شکستن این مقاومت دست به جنایت هولناک زده، به روی نیروی مقاومت آتش گشوده و با بمباران هوایی عده زیادی را قتل‌عام کرده است. هلیرنم این جنایت‌ها مقاومت علیه اعلان جنگ آمریکا هنوز خاموش شده است.

تجاوز جنایتکارانه ارتش آمریکا به پاناما با خشم و اعتراض مردم سراسر جهان، بویژه با واکنش‌ها در کشورهای آمریکای لاتین مواجه شده است. جهان این تجاوز را به شدت محکوم کرده است. دولت آمریکا در سازمان ملل متحد به انزوایی خفت بار کشیده شده است.

تجاوز آمریکا به پاناما اوضاع بین المللی را که طی دوره‌های اخیر رو به کاهش تشنج داشت، تحت تاثیر قرار داده و جو عدم اعتماد را دامن زده است. این تجاوز، شک و تردیدها درباره تناقض میان شعارهای دولت بوش و اعمال وی را تقویت کرده است. مسئولیت سنگین تمام پی آمدها و اثرات منفی این اقدام ماجراجویانه بر اوضاع و مناسبات بین المللی بر عهده دولت ایالات متحده آمریکا است.

کمیته مرکزی سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) با خشم و نفرت این همل گستاخانه دولت بوش را محکوم می‌کند. این همل داغ تنگی بر پیشانی حکمرانان آمریکاست. این تجاوز یادآور سیاست‌هایی است که عصر آن‌ها سرآمده است. سیاست‌هایی که پیشرفت جامعه بشری و دست آورد مبارزه خلق‌ها آن‌ها را پوسانیده و هم‌شان را به پایان برده

جهان در سال گذشته: جهان روندهای امیدبخش

بقیه از صفحه اول

سال ۸۹ در کشورهای سوسیالیستی موید قاطع این نظراند که سوسیالیسم تنها با همپین شدن با هالیترین دستاوردهای دموکراسی و پیشرفت و بسط و توسعه دائمی آنهاست که می تواند به آینده تعلق داشته باشد.

اما نگرستن بد مضمون تحولات کشورهای سوسیالیستی، تنها از زاویه مصالح و آینده کشورهای سوسیالیستی نگرشی مطلقاً ناقص است، بعلاوه سال ۸۹ را نمی توان تنها با این تحولات چکیده کرد.

خروج آخرین واحدهای نظامی شوروی از خاک افغانستان، استقلال نامیبیا پس از ۷۰ سال حاکمیت استعماری آفریقای جنوبی بر آن، برگزاری کنفرانس پاریس که طی آن دولتهای شرکت کننده به نابودی سلاحهای شیمیایی و هدم تولید آنها نظر دادند و در این نکات به توافق رسیدند، و دیدار گارباچف و بوش که زمینه های توافق های بعدی برای کاهش سلاحهای هسته ای تا ۵۰ درصد و خاتمه جنگ سرد را فراهم ساخت، رویدادهای برجسته و نمونه واری از یک روند دیگر - روند صلح - بودند.

شکی نیست که آرزوی دیرین بشریت برای زیستن در جهانی صلح آمیز هنوز تحقق پذیرفته است - کافی است متذکر شویم که ۵۰ درصد ذخیره سلاحهای هسته ای موجود برای چندین و چند بار نبود کردن زمین بس است. اما اینک امید به احقاق حق تعیین سرنوشت خلقها توسط خود آنان، رفع اختلافات میان دولتها از طرق متمدنانه و حذف جنگ از مناسبات میان آنها جای وحشت از "جنگ ستارگان" و "نابودی گرما هسته ای" را گرفته اند. رویدادهای فوق الذکر صلحی فراگیر بر مرصه خاک را متعق نساختند ولی ثمربخشی مبارزه برای صلح را با ثبات رساندند. بعضی توافق ها بین تعدادی از دول مختلف سرمایه داری و سوسیالیستی برای حفاظت از محیط زیست رویداد چندان کم اهمیت تری نسبت به سایر رویدادها نبود. آلودگی محیط زیست تهدیدی جدی علیه تمام انسانهاست.

اکنون می توان تحولات در کشورهای سوسیالیستی را در کنار "روند صلح" و "حفظ

محیط زیست" قرارداد و مضمون والاتر آنها را، که به سال ۸۹ ویژگی خاصی بخشیدند، دریافت. تحقق بخشی دیگر از آرمانهای بشریت و اثبات الزام قرار دادن انسان در مرکز و بعنوان هدف هر سیاست، مضمون والای این تحولات است. ادعای ارتقاء انسان به مقام انسانی خویش، به مقام "انسان طراز نوین"، بی آنکه او از دغدغه جنگ رهیده باشد، بی آنکه بیشترین ابزار پیشرفت و تعالی خویش را در دست داشته باشد، جز دروفی زشت نیست. تحولات سال ۸۹ ردپای آینده در اکنونی است که آنگاه دیگر "انسان طراز نوین" دروفی نیست.

اما سال ۸۹ تنها چنین سرشار از رویدادهای امید آفرین نبود. امپریالیسم گرچه جزئاً به خواست توده های زمین برای امنیت و صلح تمکین کرد، اما خاصه در قامت امپریالیسم آمریکا، به سیاست تجاوز و سرکوب ادامه داد. اشغال پاناما توسط نیروهای آمریکایی در آخرین روزهای سال ۸۹، قطع نظر از اینکه ژنرال نوریه گاخود دیکتاتوری فاسد بود، تظاهر بارز زورمداری آن دولت و هشدار بی کسان بود که روند تحول امروز را روندی یکسویه و بی تناقض می خواهند.

فقر، در زمانی که توان مظلومی برای ریشه کن کردن آن وجود دارد، در بخش مظلومی از کره خاک همچنان بیداد کرد و قربانیان دسته جمعی گرفت. از فاصله همیق میان فقیر و ثروتمند هم چیزی گاسته نشد. با توجه به نکته اخیر و نیز با توجه به دشواریهای بزرگ اقتصادی همان کشورهای سوسیالیستی، که تحولات سیاسی شگرفی را پشت سر گذاشتند، می توان گفت اقتصاد جهان در سالی که گذشت اساساً بر همان مدار پیشین گشت. سرکوب جنبش دموکراسی در چین از منطقی درست مغایر با منطلق دوران اخیر برخوردار بود. بعلاوه پاره ای دیگر از کشورهای سوسیالیستی نیز هنوز در مقابل الزامات نوین لجاج می ورزند.

چشم پوشیدن بر واقعیاتی از این دست که گذشت و بسنده کردن بر دستاوردهای گرانقدر مبارزات دموکراتیک در اروپای شرقی و "روند صلح" طبعاً چهره آرای یکسویه جهان امروز است. اما

این واقعیات استنتاجهای حاصل از مضامین پیشگفته را خدشه دار نمی کنند، بلکه آنها جملات متناقض وضعیتی را شکل می دهند که در آن پیشرفت و قدرت یک اقلیت به قیمت عقب ماندگی و سلب قدرت از اکثریت توده ها، هر چه بیشتر محدود می شود.

تجربه رومانی گواه پرمعنای این مذهبی و سرنوشت چائوشسکو آینه ایست که روزگار ما در برابر همه ستیزان و دیکتاتورها قرار داده است. خواه اینان، امروز، جهان ۱۰ سال پیش را بطلبند، خواه جهان ۱۰۰ یا ۱۰۰۰ سال پیش را.

ناآرامی های آذربایجان شوروی به مرزهای ایران کشیده شد

بقیه از صفحه اول

جمهوری های کناره بالتیک شوروی و همچنین وقایع اخیر اروپا از جمله بر چیده شدن مرزهای فیر قابل عبور بین دو آلمان و بحث بر سر وحدت آن ها، خواسته های ملی و ناسیونالیستی در آذربایجان شوروی نیز ابعاد خارجی به خود گرفته است. بررسی و تجزیه و تحلیل رخدادهای مزبور و مطالبات آن بایستی از زوایای مختلف صورت پذیرد. این مطالبات تا آنجایی که مربوط به باز شدن مرزها و بر چیدن شدن محدودیت بازمانده از دوران گذشته در رابطه با رفت و آمد اهالی بین دو آذربایجان و تسهیل ارتباطات و ملاقات ها بین مردم دو آذربایجان می شود، مطالباتی بر حق، انسانی، مترقی و دمکراتیکند. ولی آنجا که پای خواسته های جدایی طلبانه و ناسیونالیستی که عمدتاً از جنبه ارتجاعی آن طرح می گردد، به میان می آید، مسئله رنگ دیگری به خود می گیرد که مخصوصاً در رابطه با وحدت دو آذربایجان و استقلال آن ها، با توجه به تاریخچه شکل گیری این دو و تعلقات آن ها به دو کشور جداگانه منطبق بر واقعیت های امروزی جهان نیست و تمام شواهد بر وجود جنبه ارتجاعی و تشنج زای آن، دلالت دارد.

در این میان رژیم ارتجاعی جمهوری اسلامی زمینه مناسبی برای انجام تبلیغات و پی گیری افراط خود یافته است. آن ها تلاش می کنند بر موج گرایشات ناسیونالیستی سوار شده و باورهای پوسیده و بی آینده خود را تبلیغ کنند. واقعیتی است که اهالی اتحاد شوروی منجمله جمهوری

بعلاوه باید گفت که این تنها حکام نیستند که در برابر آینه روزگار ایستاده اند، و دولت یا رژیم سیاسی هم یگانه مرصه هملکرد له یا علیه انسانها نیست. نیروها و سازمانهای سیاسی نیز هنیاً در مقابل آزمون مشابهی قرار دارند. سازمانهای سیاسی، نیز ملزم به دمساز کردن خویش با الزامات نوین اندیشه و عمل اند. نه فقط در نظر، نه فقط در برنامه، نه فقط در اساسنامه، بلکه همچنین، و مهمتر از همه، در عمل انقلابی، در مناسبات با مردم و در درون تشکیلات، بی تجهیز امروز، فتح فردامیسر نخواهد بود.

آذربایجان آگاهی اندکی از اوضاع ایران و ماهیت بشر ستیز حکومت اسلامی دارند. این عدم آگاهی در برخی مسلمانان جمهوری آذربایجان به ایجاد توهم نسبت به وضعیت آذربایجان ایران و سیاست های جمهوری اسلامی منجر شده و بستر مناسب تبلیغی حکومت اسلامی شده است. شکل کنونی بروز گرایشات ناسیونالیستی و ناآرامی ها در آذربایجان شوروی به درجاتی تاوان هملکرد و نتایج روش دولت اتحاد شوروی در هدم بازتاب حقایقی که در ایران آخوند زده می خورد و هدم بیان ره آوردهای نگبنتار حکومت اسلامی است. تبعیت نحوه ارائه اخبار و بازتاب واقعیت ها از دیپلماسی و روابط دولتی، که اساساً بر پیش دوران رکود و جمود بوروکراتیسم استوار است، در دوران پرسترویکا و هلنیت نیز تداوم یافته است. همانگونه که نبود هلنیت وجود دموکراسی در درون جامعه را با خطر جدی مواجه می کند، فقدان هلنیت درباره حقایقی که در جهان خارج و در ماورای مرزها می گذرد نیز بسیار مخاطره انگیز است. آزادی در آگاهی و یا همان آگاهی است. و آزادی یک ضرورت تام. اگر آگاهی نباشد، انسان ها ناآگاهانه به جستجوی آزادی خواهند رفت و این گاه می تواند فاجعه بار باشد، آن سان که ناسیونالیسم افراطی و حتی تشریت مذهبی نیز خود را بکسوت آزادی بنمایاند. در آذربایجان شوروی ناسیونالیسم چنین خصیصه ای بخود گرفته است و مذهب نیز برای خود جایی جستجو می کند.

جنگ تبلیغی جناح‌های حکومت پیرامون سفر چائوشسکو به تهران

طرح نحوه رسیدگی به مسائل قضائی نمایندگان مجلس

طرح قانونی "نحوه رسیدگی به مسائل قضائی نمایندگان" که چندماه پیش از سوی نمایندگان مجلس طرح و از طرف شورای نگهبان رد شده بود بار دیگر برای رسیدگی، به "مجمع تشخیص مصلحت نظام" ارجاع شد.

گفته می‌شود بعد از رد طرح مزبور در شورای نگهبان این موضوع مورد اعتراض تعداد زیادی از نمایندگان مجلس قرار گرفته و آنان خواهان رسیدگی مجدد به این طرح شده‌اند. که این بار طرح به "مجمع تشخیص مصلحت نظام" ارجاع شده است.

برکناری سفیر ایران در رومانی

در پی تحولات اخیر رومانی و جنجال‌هایی که میان جناح‌های رقیب در ایران صورت گرفت، جمشید گوهری سفیر ایران در رومانی طی حکمی از سوی ولایتی وزیر خارجه حکومت اسلامی از کار برکنار شد. گفته می‌شود گوهری ضحای برای ادای توضیحاتی به تهران فراخوانده شده است. در این حکم هلت برکناری گوهری عدم ارائه گزارش‌های جامع از اوضاع داخلی رومانی در آستانه سفر چائوشسکو به تهران اعلام شده است.

ولایتی به هنگام استیضاح در مجلس در مورد برکناری گوهری اعلام کرد که برکناری سفیر رژیم در بخارست برخلاف آنچه قبلاً اعلام شده بود نه بخاطر عدم تحلیل و گزارش درست از اوضاع رومانی بلکه بخاطر اظهارات نامبرده پس از سقوط چائوشسکو می‌باشد.

جنگ علیه "رسالت"

هم بالا گرفت

۱۳۶ تن از نمایندگان مجلس با ارسال نامه‌ای به سیداحمد خمینی، ضمن اشاره به تحریفات سخنان خمینی در روزنامه رسالت خواستار برخوردی جدی به تحریفات روزنامه از سوی قوه قضائیه شدند. باید اشاره کرد که اخیراً برخوردهای تندی میان مقاله نویسان نشریات وابسته به جناح رسالت و "جناح تندرو" که عمدتاً در نشریه کیهان قلم می‌زنند، صورت گرفته است.

زواره‌ای "قلم بدست رسالتی" اخیراً در سر مقاله‌های رسالت در حمایت از قوه قضائیه و مسئولان آن به حمله علیه سخنگویان "جناح تندرو" برخاسته و آنان را به خاطر انتقاد از مقامات این دستگاه مورد مواخذه قرار داده است.

کیهان نیز "رسالت" را از اینکه قیلا در زمان کابینه میرحسین موسوی تنها زبان انتقاد داشتند و به تضعیف آن می‌پرداخته ولی اکنون از مواضعی دفاع می‌کند که انتقاد از مسئولان و دستگاه‌های حکومتی کشور را نادرست می‌داند، مورد نکوهش قرار داده است.

اسلامی از رومانی دیدار کرده بود صورت گرفته است. ولایتی در این سخنان همچنین اظهار داشت: "اینکه ما پیش‌بینی نمی‌کردیم این‌ها ممکن است سقوط کنند درست نیست. ما خیر و شر را سنجیدیم و تشخیص دادیم خیرش بر شرش قلمه دارد". ولایتی در دفاع از چائوشسکو "اعلام کرد" ما با رومانی قراردادهایی داشتیم بر سر اقلام حیاتی که برای دفاع کشور بسیار اهمیت داشته و دارد. بخشی از این قراردادها انجام شده بود و بخشی دیگر انجام نگرفته بود. اگر سفر به تعویق می‌افتاد و از آمدن چائوشسکو جلوگیری می‌کردیم احتمالاً مصالح جمهوری اسلامی در ارتباط با مسائل دفاعی ضراباساسی می‌دید."

در جریان استیضاح ولایتی در مجلس نمایندگان پاسخ‌های ارائه شده از سوی وی را کافی و قانع کننده ندانستند و خواهان پی‌گیری موضوع شدند. کار مبارزه جناحین تا آنجا بالا گرفت که "رهبر" حکومت به اعتراض درآمد و در حمایت از وزارت خارجه دولت رفسنجانی سخن به انتقاد گشود. خامنه‌ای که بشکلی مضحک اداهای خمینی را تقلید می‌کند در تخطی روز ۷ دی ماه ضمن فراخواندن مسئولان کشور به حفظ "وحدت کلمه" و لزوم مقابله با سیاست‌ها و تبلیغات دشمن به جناح رقیب اخطار کرد که از "بهانه جوئی و جنجال آفرینی" درباره مسئولان کشور پرهیز کنند. وی اعلام کرد: "بنده به تبعیت از امام بزرگوارمان به شدت با تضعیف دستگاه‌هایی نظیر وزارت امور خارجه که کارهای حساسی را بر دوش دارند مخالفم. در دورانی که در صحنه دیپلماسی با همه سیاست‌های استکباری و متجاوز روبرو هستیم اجازه نخواهیم داد که مسئولان سیاست خارجی کشور مورد تهاجم قرار بگیرند..."

تصویب مجدد طرح محدود کردن اختیارات رئیس‌جمهور

۸۵ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به اطلاع رئیس مجلس شورای اسلامی می‌رسد. در صورتی که رئیس مجلس آن را خلاف قانون تشخیص بدهد نظر خود را با ذکر دلیل به دولت اعلام می‌نماید. چنانچه این قبیل مصوبات مستلزم اصلاحاتی باشند و بعضاً یا خلاف قانون تشخیص داده شوند حسب مورد به هیئت وزیران یا وزیر ذیربط و یا کمیسیون مربوطه مکلف است ظرف یک هفته پس از اعلام نظر رئیس مجلس نسبت به اصلاح مصوبه اقدام و سپس دستور فوری توقف اجراء صادر نماید.

تبصره ۱ - هیئت دولت و هر یک از وزراء و کمیسیون‌های موضوع اصل ۱۳۸ قانون اساسی مکلفند علاوه بر ارسال متن مصوبات و مستندات آن به درخواست رئیس مجلس سوابق و اطلاعات و متن مذاکرات هیئت دولت و کمیسیون‌های مربوطه را در اسرع وقت در اختیار وی قرار دهند.

تبصره ۲ - اگر بین رئیس مجلس و هیئت دولت یا هر یک از وزراء و یا کمیسیون‌های مربوطه از جهت استنباط از قوانین اختلاف نظر حاصل شود نظر رئیس مجلس معتبر است."

به دنبال سقوط چائوشسکو بعد از بازگشت وی از تهران بار دیگر جنگ تبلیغاتی جناح‌های رقیب بالا گرفت. در همین ارتباط بسیاری از نمایندگان مجلس وابسته به گروه رقیب رفسنجانی در دو هفته اول دی ماه جاری فرصت را شنیمت شمرده و تهاجم تبلیغاتی خود را علیه مهره‌های حساس جناح مزبور آغاز کردند.

در این تهاجم تبلیغی گروه رقیب مجدداً نوک پیکان حملات خود را متوجه وزیر امور خارجه دولت رفسنجانی و سیاست‌های او کرد. در پی همین انتقادات ۴۵ تن از نمایندگان مجلس از وزیر امور خارجه حکومت خواستار شدند تا با حضور در مجلس به سئوالات نمایندگان پیرامون سفر "چائوشسکو" به تهران پاسخ گوید. در نتیجه درخواست نمایندگان مجلس و بالا گرفتن موج تبلیغی، ولایتی ناچار گردید روز سه‌شنبه هفته گذشته در مجلس حضور یافته و به سئوالات نمایندگان پاسخ گوید.

ولایتی در موضع دفاع از سیاست‌های وزارت خارجه حکومت و برای آنکه زبان انتقاد جناح رقیب را ببندد به شرکت رفسنجانی و خامنه‌ای در گرفتن تصمیم به دعوت چائوشسکو به تهران اشاره کرد. ولایتی در همین زمینه گفت: "اینکه می‌گویند ما به مقامات مملکت اطلاع لازم را برای پیش‌بینی وقایع رومانی ندادیم درست نیست. ما اطلاعات لازم را بر اساس آنچه که قابل پیش‌بینی بود دادیم و با مقام ریاست جمهوری نشستیم و بحث کردیم و توجیه کردیم که سفر چائوشسکو انجام شود و بایشان در این مورد تفاهم داشتیم."

ولایتی برای حمایت از سیاست‌های وزارت خارجه ناچار گردید که پای "رهبر" را هم به قضیه بکشد. وی در سخنان خود اشاره کرد که سفر چائوشسکو به ایران به دعوت خامنه‌ای در سال گذشته هنگامی که وی در مقام رئیس‌جمهوری

طرح قانونی نحوه اجرای اصل ۸۵ و ۱۳۸ قانون اساسی جمهوری اسلامی در رابطه با مسئولیت‌های رئیس مجلس که از سوی شورای نگهبان رد شده بود، بار دیگر در جلسه یکشنبه ۲۶ آذر ماه مجلس مطرح و بعد از اصلاحاتی مجدداً به تصویب رسید.

طرح فوق چندی پیش از تصویب مجلس گذشته و برای تأیید نهائی به شورای نگهبان رژیم فرستاده شده بود. این طرح متضمن ایجاد محدودیت‌هایی برای رئیس‌جمهوری و اساساً قوه مجریه بوده و از دامنه اختیارات آن می‌کاهد و در مقابل اختیارات بیشتری در اختیار قوه مقننه و رئیس آن قرار می‌دهد. مصوبه قبلی در مجموعه مواد خود متضمن پیروزی "جناح تندرو" محسوب می‌گشت که همین موضوع نمی‌توانست موجب ایراداتی بر مواد مصوبه مجلس از سوی شورای نگهبان نشود که از قبل نیز قابل پیش‌بینی بود.

مصوبه جدید مجلس در مورد اصل فوق بدین شرح اعلام شده است:

"ماده واحده - تصویب نامه‌ها و آئین‌نامه‌های دولت و مصوبات کمیسیون‌های مسئول در اصل ۱۳۸ و نیز مصوبات موضوع اصل

انفجار نفتکش ایرانی یک فاجعه بزرگ اکولوژیک

خبر گزار یها در روز ۲۸ آذر ماه گذشته خبر انفجار در یک کشتی بزرگ نفتکش متعلق به شرکت ملی نفت ایران موسوم به خارک ۵ را به سراسر جهان مخابره کردند. این نفتکش که با محموله‌ای به وزن ۲۷۰ هزار تن نفت خام در اقیانوس اطلس در شمال آفریقا در حرکت بود در ۲۲۰ مایلی مرز دریائی پرتقال دچار حادثه شد. خبر گزار یها اعلام کردند که در نتیجه انفجار در بدنه کشتی و ایجاد یک شکاف بزرگ در بدنه آن مقادیر زیادی نفت وار دآبهای اقیانوس گردیده و فرش هظیمی از نفت به ضخامت ۳ میلی متر ایجاد کرده بطوریکه محیط زیست و سلامت زندگی اهالی ساحلی کشورهای اطراف محل حادثه با خطر جدی روبرو گردیده است. گفته میشود در مجموع از حفره ایجاد شده در بدنه کشتی حداقل ۷۰ هزار تن نفت به آب های اقیانوس ریخته شده است. کارشناسان فنی که از کشتی آسیب دیده ایرانی بازدید بعمل آورده اند هلت حادثه را بروز انفجار در اثر ایجاد جرته در سیستم های

الکتریکی نفتکش اعلام کردند. این کارشناسان همچنین مقامات ایرانی را به هلت قفلت و بی توجهی در اهزام یک کشتی بدون وسایل و امکانات ایمنی ضرور، یوسیدگی بیش از اندازه بدنه کشتی و هدم تخصص و ناتوانی پرسنل کشتی مورد سرزنش قرار داده اند. مقامات جمهوری اسلامی اعلام کردند آتش سوزی و انفجار در نفتکش خارک ۵ در اثر توفان شدید در محل و ایجاد جرته بوجود آمده است. دوروز بعد از انفجار، کارشناسان پرتقالی، فرانسوی و مراکشی توانستند خروج نفت از بدنه کشتی را مهار کنند و لی گفته میشود احتمال ورود نفت به دریاهنوز کاملاً منتفی نشده است. گستر دگی نرش نفتی موجود بحدی است که سلامت زندگی مردم سواحل کشورهای نزدیک به محل حادثه مورد تهدید جدی قرار گرفته است. کارشناسان محیط زیست اهمال کاری دولت های ایران و مراکش در اهلام به موقع انفجار نفتکش ایرانی را یکی از هلت های گسترش آلودگی محیط

زیست در این منطقه میدانند. مقامات ایرانی در شرایطی که فوران نفت از طریق حفره ایجاد شده در بدنه کشتی جریان داشت بدون توجه به خطرات هظیم آن برای محیط زیست به چانه زدن با مقامات شرکت های هلندی بر سر مخارج جلوگیری از خروج بیشتر نفت از بدنه کشتی مشغول بوده اند که بخاطر دفع وقت زمان برای کاستن از ابعاد فاجعه کاهش یافته است. دولت مراکش نیز از ترس تعطیل شدن فعالیت های توریستی در مناطق ساحلی خود و بروز آزار می در میان ماهیگیران و مردم ساحلی این کشور از انعکاس به موقع خبر انفجار کشتی ایرانی و ابعاد فاجعه خودداری نموده است. در حال حاضر کارشناسان چهار کشور فرانسه، مراکش، پرتقال و اسپانیا برای جلوگیری از گسترش ابعاد این حادثه بسیج شده اند. قابل ذکر است که همه ۳۵ سرنشین نفتکش ایرانی که در اثر این انفجار به دریا گریخته بودند توسط یک کشتی شوروی نجات داده شده اند.

انتخابات میان دوره ای مجلس نجم شکست واقعی سیاست های رژیم

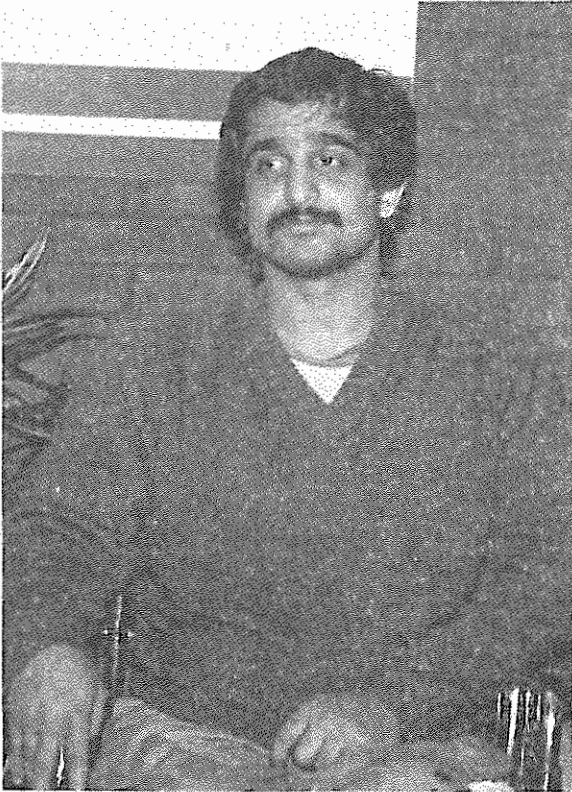
انتخابات میان دوره ای مجلس اسلامی که برای گزینش مجموعها ۹ نماینده در روز جمعه ۲۴ آذر ماه آغاز گردید سرانجام با انتخاب ۶ نماینده به پایان رسید و انتخاب ۳ نماینده دیگر که ۲ نماینده آن از تهران و یک نماینده آن از کردکوی می باشد به دور دوم کشیده شد. در جریان این انتخابات بیش از ۱۱۷ نفر برای انتخابات مجلس ثبت نام کرده بودند که در مجموع صلاحیت ۷۳ نفر از آنها توسط هیات اجرایی انتخابات تأیید شده بود. انتخابات میان دوره ای اخیر در مجموع خود به پیروزی نسبی "جناح تندور" و تحکیم مواضع این جناح در مجلس انجامید. در لیست کاندیداتوری نمایندگان مجلس هر دو جناح چهره های شناخته شده خود را به میدان رقابت فرستاده بودند. محتشمی، سرحدی زاده، زالی و نبوی از جمله وزرای برکنار شده توسط رفسنجانی بودند که در این دوره از انتخابات خود را کاندیدی نمایندگی مجلس کردند. از جمله جنجالهای پیرامون انتخابات اخیر رد صلاحیت بهزاد نبوی از سوی هیات نظارت انتخابات بود که باعث اعتراض گسترده جناح رقیب گردید بطوریکه هریک از نمایندگان و سخنگویان آن به موضعگیری های تند علیه این اقدام "هیات نظارت" پرداختند و زبان به افشاکگری گشودند. شدت این حملات در آغاز برگزاری انتخابات میان دوره ای مجلس به حدی بود که شورای نگهبان ناچار شد قضیه را بشکلی حل کرده و بار دیگر مسئله رسیدگی به صلاحیت بهزاد نبوی را در دستور کار خود قرار داده و صلاحیت وی را تأیید و راهیث نظارت را باطل اعلام کند. به رسمیت شناخته شدن صلاحیت بهزاد نبوی

در آثار دور انتخاباتی اولین پیروزی "جناح تندور" رژیم محسوب می گردید و این موضوع بارها در طول دوره انتخابات مورد بهره برداری نمایندگان "جناح تندور" علیه رفسنجانی گردید. میزان آرا اهلام شده توسط رژیم ۶۶۱۴۸۷ رای را شامل می شود. در شرایطی که تمام امکانات تبلیغی رژیم برای شرکت دادن مردم بکار افتاده بود و مقامات مختلف رژیم از ریز و درشت آن مردم را دعوت به شرکت در انتخابات نمودند. این میزان از آرا از تحریم انتخابات توسط مردم و از هدم توجه آنان به تبلیغات جناح های مختلف حکومتی در دفاع از "مستضعفین" و بی اهتقادی و بی باوری به شعارها و وعده و وعیدهای سران حکومتی چه از "جناح معتدل" و واقع بین "آن یعنی باند رفسنجانی - خامنه ای و چه "جناح تندور" آن سخن می گوید. در همین ارتباط سید هلی هوض زاده نماینده شیروان در جلسه ۲۷ آذر مجلس با اشاره به برگزاری انتخابات میان دوره ای مجلس گفت: از بررسی اوضاع چنین استنباط می شود که مردم وقتی می بینند در هر امری حضورشان الزاماً به معنای آن نیست که نتیجه مورد هلاقه آنها هاید شود یا شرکتشان در انتخابات نهایتاً منجر به تقویت یا تضعیف طرز فکر خاصی می شود که جز به مصلحت اندیشی گروهی منتهی نمی شود و نهایتاً تعادل جامعه را برهم می زند، دیگر چه انگیزه های باقی می ماند تا در جهت آن فعالانه گام بردارند؟ برآستی دیگر چه انگیزه ای می تواند به شرکت مردم در نمایشات رژیم بیانجامد، مگر آنان در طول حیات یازده ساله این حکومت به

چشم خود ندیده اند که مدعیان هدل و هدالت چه نابرابری های هظیم اجتماعی را دامن زده اند مگر در طول حیات یازده ساله حکومت آنان با پوست و گوشت خود فقر، گرسنگی، و آوارگی را در زندگی خود تجربه نکرده اند. آیا در این فاصله آنان شاهد گسترش سرسام آور همه بلایای مختلف اجتماعی از قبیل فحشاء، اهتیاد و... نبودند آیا زندگی اقتصادی کشور در طول حاکمیت آخوند هانفنج نگردیده و به خانه خرابی میلیونها کارگر و دهقان منجر نشده است. آیا این حکومت ادامه جنایتکارانه جنگی احمقانه را به آنان تحمیل نکرد، آیا مردان و پسران خانواده های ایرانی در تنور این جنگ خانمانسوز برای رسیدن به اهداف جاه طلبانه و ارتجاهی سران حاکم به آتش کشیده نشدند. مگر استبداد ترون و سطائی و سرکوب خشن آزادی های فردی و اجتماعی ره آور در رژیم نبود که آنان را برای رسیدن به آزادی و زندگی با پشتوانه حقوق مدنی و شخصی وعده می داد، مگر اهدام هزاران تن از بهترین فرزندان مردم به جرم دفاع از آزادی خواهی و هدالت و استقلال کشور، سرکوب احزاب و سازمانهای سیاسی مترقی و دمکراتیک و انحلال تشکلهای مردمی، به بند کشیدن و کشتار هنرمندان، شاعران و نویسندگان مردم بستن زبان و شکستن قلم شیوه آنان در "دفاع" از آزادی وعده داده شده اشان نبود. مختصر کلام این مردم کارنامه سیاه یازده ساله سران این رژیم را تجربه کرده اند و حال به قول نماینده شیروان چه دلیل و انگیزه ای برای آنان باقی میماند که در جهت انتخابات آنان فعالانه گام بردارند؟ آری انتخابات اخیر شکست واقعی مجموعه رژیم بود.

درسوگ احمدهاشمی

رزمنده پرشور علیه نامالایمات و پلیدی‌ها

وی به زندگی تنه‌ا به ذکر این نکته اشاره می‌شود که در عرض ۵ سال اقامتش در انگلستان در کنار تحصیل و کار فعال سیاسی، مورد ۳۵ عمل جراحی قرار گرفت، اما چهره خندان او همیشه رنجها و دردهائی که متحمل می‌شد را می‌پوشاند. خود وی چنین می‌خواست. احمد در طول زندگی کوتاه ولی پر بار خود همیشه جویای حقیقت بود، برای او بالاتر از حقیقت چیز دیگری وجود نداشت. او با مسائل سیاسی و نظری با صراحت و شیوه خاص خود برخورد میکرد. او معتقد بود که همیشه در هر شرایطی باید جویای حقیقت بود. او جزم گرائی و تعصب خشک را همیشه مورد سرزنش قرار میداد. معتقد بود که اگر بنیان فکری مطابق و منطبق بر حقیقت نباشد حقانیت ندارد و باید به نقد کشیده شود. و با همین خصوصیات او بنیان‌های نظری و سیاسی خود و سازمانی را که بدان تعلق داشت به نقد می‌کشید. هلیرفم آنکه احمد دو سال و نیم پیش بخاطر مسائل نظری سیاسی از سازمان فدائیان خلق (اکثريت) استعفا داد، فعالیت سیاسی اش قطع نشد. او با هلاقمندی زیادی تحولات کل جنبش کمونیستی رادنیال میکرد و در افشای جنایات رژیم خمینی از هیچ کوششی فرو گذار نمی‌کرد. احمد

بینظیری برخوردار و خانه‌اش محل رفت و آمد مردم از اقشار مختلف و نیروهای سیاسی مختلف بود. موقعیت احمد حساسیت رژیم خمینی را برانگیخته بود. در تابستان ۶۱ پاسداران رژیم خمینی شبانه به خانه‌اش هجوم بردند و علاوه بر کتک و نشریات و وسایل شخصی وی، یک دستگاه تایپ IBM را که در خانه وی نگهداری می‌شد ضبط کردند. احمد را بازداشت کردند. اما وضعیت نامساعد جسمی و تلاشهای خانواده موجب شد که وی را با قید ضمانت آزاد کنند.

او در سال ۸۳ مجدداً به انگلستان رفت. در یک سال اول اقامتش چهار عمل جراحی روی وی انجام شد. با این همه فرصت می‌یافت که فعالانه در هر صه سیاست شرکت کند. در اکسیونهای مختلفی که برای افشای رژیم خمینی تشکیل می‌شد شرکت میکرد. وی تمام انرژی خود را در خدمت مبارزه بکار می‌گرفت و رشته تحصیلی خود را هم‌دستا با هدف تاثیر بخشی بیشتر در امر مبارزه انتخاب کرد. احمد دوره لیسانس خود را در اقتصاد سیاسی با موفقیت به پایان رساند و دوره فوق لیسانس را در رشته اقتصاد سنجی در دانشگاه کنت شروع کرده بود. در توصیف مقاومت و ایستادگی احمد و عشق بی‌نظیر

بطوریکه در عرض دو ماه در پشت احمد زخمهای عمیق بوجود آمد که از شدت ترشحات عفونی آن مامورین زندان تشک را هم از زیر وی برداشته و او را روی یک تخت فنی خالی رها کردند. زخمهای احمد از شدت آلودگی و عفونت و عدم مراقبت و مداوا کرم گذاشته بود. مامورین زندان بدون هرگونه مداوای منتظر مرگ احمد بودند. او در عرض دو ماه آنقدر تغییر کرده بود که دیگر قابل شناسایی نبود. فقط برق چشمانش نشاندهنده زنده بودن وی بود. در این مرحله بود که فشار خانواده در شرایط کاهش نسبی فشار روی زندانیان در چندماه قبل از انقلاب نتیجه بخشید و احمد را به بیمارستان شهربانی منتقل کردند. در نتیجه تلاشها و مراقبت چند پزشک و پرستار انسان دوست توانست از مرگ حتمی نجات یابد. او آخرین زندانی سیاسی دوره شاه بود. مامورین حتی در آستانه سقوط رژیم نیز از آزادی احمد خودداری می‌کردند. رفقا و دوستانش شب ۲۲ بهمن به زوروی را از بیمارستان شهربانی خارج کرده و به بیمارستان هزار تختخوابی انتقالش دادند. پس از آزادی در فضای روزهای بعد از انقلاب پزشکان و پرستاران تمام انرژی و امکانات خود را برای مداوای احمد بکار گرفتند. اما شدت جراحات احمد و وخامت وضعیت طوری بود که امکان معالجه‌اش در ایران نبود. تصمیم گرفته شد که احمد برای معالجه به انگلستان فرستاده شود. در مدت یکسال که وی در انگلستان بود چندین عمل جراحی روی زخمهایش انجام گرفت. وضعیت تاحدی روبه بهبود رنت ولی همچنان می‌بایستی تحت مداوا قرار می‌گرفت. در این مرحله احمد به ایران بازگشت. وی تسلیم شرایط سخت خود نشد و فعالانه در فعالیت‌های مختلف سیاسی و اجتماعی شرکت می‌کرد. با این خصوصیات و ویژگی‌هایش در محیط پیرامونش تاثیر می‌گذاشت. احمد بخاطر سابق مبارزاتی و وضعیت ویژه‌اش در محل از محبوبیت

صحت از زندگی احمد و ویژگی‌هایش در یک فرصت کوتاه بسیار مشکل است. احمد زود از میان با رفت، اما همین دوره کوتاه زندگی نمونه یک زندگی پر بار و ارزشهای مبارزاتی و انسانی بی‌نظیر بود. وی نمونه برجسته‌ای از مقاومت و پایداری در برابر مشکلات و سختی‌ها ارائه داد. او استروفسکی دیگری بود و ثابت کرد که مشکلات جسمانی نمی‌تواند مانعی در برابر یک زندگی پر ثمر در هر صه‌های مختلف مبارزه سیاسی و فعالیت تحصیلی بوجود آورد. احمد در دوره متحولی از جامعه مازندگی کرد. او از نوجوانی از زمانیکه هنوز تازه وارد دبیرستان شده بود به فعالیت سیاسی کشیده شد. جو سیاسی شهرستان بابل در اوایل دهه ۵۰، شهدا و زندانیان سیاسی زیادی که این شهر در ارتباط با مبارزه مسلحانه به جنبش تقدیم داشته بود موجب شد که او بسیار زود وارد فعالیت سیاسی شود. در این مقطع دو هسته از فعالین سیاسی در بابل بودند که بعداً به هسته‌های مسلح تبدیل شدند. احمد نقش اساسی در هماهنگی این دو هسته را بعهده داشت. و بلاخره تیر ماموران ساواک شاه در یک شب زمستان سال ۶۰ که تعداد کمز وی را نشان گرفته بودند پاهایش را از وی گرفت. این ضربه بزرگی برای یک جوان ۱۶ ساله پر تحرک مثل احمد بود. احمد را با این وضعیت به زندان انداختند. با روحیه بی‌نظیر و تحسین انگیزی این ضربه را متحمل شد. کسانیکه آن موقع در بهداری زندان تصر با وی مواجه میشدند تحت تاثیر این روحیه احمد قرار می‌گرفتند. از وی انرژی می‌گرفتند. احمد در زندان هم نمونه مقاومت و ایثار را به نمایش گذاشت. تحمل زندان شاه و رفتار غیر انسانی با پاهای فلج مقاومتی فوق انسانی را می‌طلبید. احمد را با آن وضع وخیم در یک اطاق تاریک بهداری زندان که تفاوت چندانی با سلول نداشت زندانی کردند. در این مرحله بدترین نوع شکنجه برای احمد عدم مداوای زخمهای وی بود

نو شداروی دموکراسی و کنگره

دموکراسی و کنگره را به ارمغان بیاورید، سهراب‌های جوان شما گروه گروه به مرگ سیاسی مرده‌اند و از دست رفته‌اند. بازی‌های سیاسی و بده‌بستان‌هایی که هدف اصلی آن‌ها حفظ "کرسی" است نه به پیش بردن مبارزه و اعتلای جنبش، نیروهای جوان را سرخورده و دل‌مرده و بیزار کرده است. آن‌ها ایمان دارند، به آرمان خود ایمان دارند، آن‌ها همیقا سیاسی هستند، اما از سیاست بازی بیزارند. آیا می‌شود این نامه را در نشریه‌تان چاپ کنید و به بحث بگذارید؟ آیا می‌شود صفحه‌ای از نشریه را هم به بحث درباره جنبش چپ ایران، بحران آن و راه‌های برون رفت از بحران اختصاص بدهید؟

ف.ت. "خواننده"

پرسش من این است: چه زمان از تحولات پردامنه و ژرف در جنبش کمونیستی ایران سخن خواهید راند؟ آیا ضرورت آن را همه احساس نمی‌کنیم؟ آیا حتی دیر نشده است؟

در همین شماره نشریه مقاله دیگری دارید درباره روحانی زیر عنوان "سیمای ناخوشایند یک بوروکراتیسم پوسیده"

پرسش دیگر من این است: چه زمان درباره سیمای ناخوشایند بوروکراتیسم پوسیده رهبری حزب توده ایران، که نه تنها حزب، بلکه بخش همدهای از نیروهای جنبش چپ، از جمله سازمان اکثریت، را به بن‌بستی فاجعه‌بار کشانده است، سخن خواهید گفت؟

شما در تدارک کنگره هستید. اما تا زمانی که نو شداروی

با خوانندگان

از این پس صفحه‌ای را در نشریه می‌گشایم با عنوان "با خوانندگان". در این صفحه نظرگاه و مطالب ارسالی خوانندگان را به چاپ می‌رسانیم و بنابه مورد پاسخ‌های خود را به پرسش‌های آنان درج می‌کنیم. اما فرض اصلی در اختیار گذاشتن امکانی است که هر خواننده بتواند نظر و حدیث و پیام خود را به دیگر خوانندگان نشریه برساند. روشن است که مقالات تحلیلی دریافتی با مضامین نویسنده جدا از این صفحه چاپ خواهد رسید. نشریه خود را برای انتخاب بخش‌هایی از نامه‌های دریافتی جهت درج در صفحه با خوانندگان مجاز می‌داند.

"ایده‌های انسانی را دریابید!"

دوستانم، مردم ایران و بدبخت‌های میهن می‌افتم و آنجاست که حس می‌کنم از رژیم آخوندها آتقدز متغیر و بیزارم که کلمه نمی‌توان آنرا توضیح داد فقط دلم می‌گیرد و به تنهایی پناه می‌برم. اما با این همه چرا از تشکیلات کناره گرفتم. آیا ضرب زده شده‌ام. آیا از درگیرهای درون سازمان و نتیجه این درگیری‌ها بیزارم و... نه به نظر من هیچکدام از این‌ها نیستند.

سازمان جوابگوی نیازهای واقعی انسان‌ها نیست. اقتصاد چیز مهمی است مبارزه با رژیم چیز مهمی است اما آلت‌ناتیوی که سازمان معرفی می‌کند مشخص نیست. مبهم است. منظور تنها برنامه نیست. ایده‌های انسانی در آن کمتر دیده می‌شود از حقوق انسان آنطور که باید و شاید دفاع نمی‌کنید من شخصا قبول دارم که شما هم واقعا نمی‌دانستید که در اروپای شرقی چه خبر است به صداقت شما شک ندارم ولی حال که

راستش را بخواهید این اولین باری نیست که برایتان نامه می‌دهم. و واقعا امیدوارم که آخرین نامه هم نباشد. این را بدین خاطر می‌گویم که خیلی اوقات این حس به من دست می‌دهد که نامه نوشتن به شما بی‌فایده است شما کار خودتان را می‌کنید و راه خودتان را می‌روید. مشکلات و گرفتاری‌هایتان قبول اما اگر مردم را می‌خواهید نمی‌توانید برای همیشه کاسه کوزه‌ها را سر مشکلات خراب کنید.

چون می‌خواستم پول آن خانم هریز برای کمک به خانواده‌های زندانیان را در اختیار شما قرار دهم گفتم بد نیست نامه‌ای هم بنویسم. راستش را بخواهید بارها از خودم پرسیده‌ام که چرا از تشکیلات کناره گرفتم وقتی که با خودم خلوت می‌کنم می‌بینم واقعا آن حس مبارزاتی و حس مردم دوستی من کم نشده است. تا چیز خوبی می‌بینم سریعا بیاد

متاسفانه عمل جراحی با موفقیت پیش نرفت. تلاش جراحان برای نجات جان وی بی‌نتیجه ماند و بالاخره در نبرد طولانی مرگ و زندگی، در سرگناه ۱۱ نوامبر، قلب جوان و مهربان احمد از تپش باز ایستاد. مرگ شوم، نرزدند دلآوری از میان ما نبود. احمد حتی در نبرد مرگ و زندگی حماسه آفرید. خاطره او همواره در یاد ما زنده است.

یادش گرامی باد

اخبار میهن، خبرهای مربوط به زندگی مردم رنج‌کشیده میهنان و مشکلات و مبارزات آنها را فعالانه دنبال می‌کرد. اخبار مربوط به رفقای زندان و مقاومت‌های آنها را با اشتیاق تأثیر قرار میداد. بزرگترین آرزوی او بازگشت به ایران آزاد از حکومت آخوندها، زندگی، کار و فعالیت در کنار مردم و برای مردم بود. احمد روز ۲۷ اکتبر برای انجام عمل جراحی در بیمارستان بستری شد.

متوجه شده‌اید در طرح مسائل انسانها عقب‌نماید منظور برخورد با اروپای شرقی نیست منظور خواسته‌های انسانی مردم ایران را مشخص‌تر طرح کنید. هواداران سازمان به نسبت هواداران دیگر گروه‌های سیاسی خیلی روشن‌تر هستند ولی این نهمدیون سازمان که نتیجه تلاش خودشان است. این را بدین خاطر می‌گویم که گاهی با هواداری از سازمان برخورد می‌کنی که هنوز در عصر دهه هفتاد و شاید هم دهه شصت به سر می‌برد چرا؟ چون فقط نشریات سازمان را می‌خواند (من به صداقت این‌گونه رفقا شک نمی‌کنم) فیلسوف دهر نیستم که بخواهم راهنمایی‌کنم نه بلکه می‌خواهم در واقع درد دل کرده باشم. وقتی از نوسازی صحبت می‌کنیم چه منظور داریم. ما که صنایع کشور را نمی‌گردانیم که بخواهیم در آنجا پرسترویکا را پیش ببریم. پرسترویکا را باید با خلاقیت وارد زندگی سازمانی و خصوصی رفقا کنیم. دیروقتیست تابوها مرده‌اند جسور باشیم و اعلام کنیم. مطمئن باشید که من نوهی که از ۱۷ سالگی در سال ۵۷ با سازمان شروع به کار کردم و امروز ۲۸ سالم است و هر چند به صورت همان هوادار باقی مانده‌ام اما شناخت و آگاهی من شاید چیزی کمتر از شناخت رهبران نباشد این است که به شکل سابق دست به سینه نمی‌ایستم بلکه خواسته دارم و جواب می‌خواهم. و سازمان باید این را آویزه گوش خود کند. هر چند احساساتش همین شده."

قبرستان پانامادر حیات خلوت آمریکا

چند تن از قربانیان بی شمار تجاوز آمریکا به پاناما. هواپیماهای آمریکایی مناطق وسیعی از محلات فقیرنشین پاناماسیتی را با خاک یکسان کردند.

مرزها، حقوق بشر و ... زمانی که مسئله سیادت در میان آمد به فراموشی سپرده شد. و این سیادت همچون گذشته یک سیادت امپریالیستی است.

دولت آمریکا از مساهدت او ضاح جهانی بهره برد. قبل از پاناما جهان متوجه اروپای شرقی بود. مداخله نظامی آمریکا در پاناما بخش دیگری از واقعیت زمینی را آشکارا به نمایش گذاشت.

به قول دولت شوروی "ایالات متحده آمریکا به یک حمل آشکارا زورمدارانه و خودفرزانه بین المللی مبادرت کرد".

آمریکا و تجاوز نظامی این کشور به پاناما ندارد. حمله نظامی آمریکا به خاک پاناما به قیمت جان هزاران نفر از مردم این کشور تمام شد.

پرزیدنت بوش فرمان حمله را صادر کرد و با "چهره احساساتی" به طور جدی و مصمم "به ملت" رجوع کرد، از در خطر بودن جان اتباع آمریکا در پاناما سخن گفت، از اینکه ارتش می بایست مداخله می کرد، او با دورویی اعلام کرد که چاره دیگری نداشته است.

بمب افکن ها و تانک ها برای قتل عام به میدان فرستاده شدند. حقوق خلق ها، تخطی ناپذیری

بتیه از صفحه آخر شدند. بار شد مبارزه رهایی بخش، ژنرال همر توریخوس، رئیس جمهور وقت پاناما، که یک چهره ملی بود، لغو قرارداد سال ۱۹۵۴ را متحقق کرد. وی در سال ۱۹۷۷ قرارداد با جیمی کارتر امضا کرد که باز پس گیری تدریجی کانال را تا سال ۱۹۹۹ مدنظر قرار می دهد. اما دولت آمریکا از همان دوران ریگان در جهت تجدیدنظر در قرارداد مزبور کوشش کرد. کارزار هژلیمی علیه جانشین توریخوس، مانوئل نوریگا، به نمایش درآمد. در سال ۱۹۸۷ تقلب در انتخابات، در سال ۱۹۸۸ دست داشتن در قاچاق مواد مخدر، در اکتبر ۱۹۸۹ کودتای نظامی و بالاخره در ۱۹ دسامبر ۱۹۸۹ حمله نظامی به خاک پاناما.

مانوئل نوریگا محصول و دست پرورده ایالات متحده آمریکاست. پس از آنکه همرتوریخوس در سال ۱۹۸۱ به وسیله سازمان سیا به قتل رسید نوریگا مواضع خود را به کمک ایالات متحده آمریکا به تدریج بسط داد. اما هنگامی که وی در سال

کمک های مالی رسیده

ژاپن	کانادا
چک	تقدیم به خانواده زندانیان سیاسی از تورنتو
BiruKahtah	دستمزدیک روز کار از تورنتو
امیر	به یادگراحت از تورنتو
Mrs. Tomeyeyama	به یاد صمد اسلامی از تورنتو
اخگروروزبه	تقدیم به خانواده زندانیان سیاسی
Mr. Imo	امید به فردای پیروز خرقای تورنتو
GaSuikyō	به خانواده زندانیان سیاسی از تورنتو
بهرام هازم کانادا	به خانواده زندانیان سیاسی
letsuTomeyam	کمک به واحدهای فدائی در داخل
روزبه	کمک به خانواده زندانیان سیاسی
فرگل	
	۱۳۸ دلار
	۲۰۴ "
	۵۰ "
	۵۰ "
	۵۰۳ "
	۱۹ "
	۱۶۲ "
	۲۰ "
	۳۰۰ "

سوئد	هلند
کمک به اکثریت از لولئو	توفیق نیلوفر
به یاد سیامک مالمو	
کمک به واحدهای فدائی داخل کشور امئو	
کمک به خانواده زندانیان سیاسی امئو	
خانم ...	
دانهارک	
"ح، ن" به خانواده زندانیان سیاسی از کپنهاک	
ن - کوچولو برای واحدهای فدائی داخل کشور از کپنهاک	
کمک به واحدهای فدائی داخل کشور	
صمد به خانواده زندانیان سیاسی از اسکانابورک	
به خانواده زندانیان سیاسی	
به واحدهای فدائی داخل کشور	
۵۰۰ کرون	
"۵۰۰	
"۲۰۰	
"۲۰۰	
"۲۰۰	
۱۲۰ کرون	
"۱۵۰	
"۱۰۵	
"۲۰۰	
"۲۰۰	
"۱۳۴	

۲۵ کیلین
"۲۵

با جمع آوری کمک مالی فدائیان خلق رادر انجام وظایف انقلابی یاری دهید!

از "بهار پراگ" تا "پائیز پراگ"

مصاحبه سر دبیر نشریه "اخبار مسکو" با الکساندر دوبچک

نشریه اخبار مسکو در شماره ژانویه خود مصاحبه‌ای با الکساندر دوبچک رهبر حزب کمونیست چکسلواکی در "بهار پراگ" و رئیس کنونی پارلمان این کشور را درج کرده است که به چاپ آن مبادرت می‌کنیم:

اخبار مسکو: منظور که مشاهده می‌شود شما زبان روسی را در حالی که دلیل کافی برای فراموش کردن آن وجود داشت، فراموش نکرده‌اید.

دوبچک: من تسلط سابق خود بر زبان روسی را از دست داده‌ام. مدت‌هاست که دیگر روسی حرف نزده‌ام خیلی مایل بودم بیشتر روسی حرف بزنم.

اخبار مسکو: ارزیابی شما از رخدادهای کنونی چکسلواکی چیست؟ آیا دلیلی برای امیدواری وجود دارد یا نه؟

دوبچک: حزب اکنون از خارج تحت فشار است. طی ۲۰ سال اخیر در چهار کنفرانس گذشته، کادرهایی از تبار برژنف یا سولسف، یعنی نئو استالینیست‌ها در حزب جای پای محکمی پیدا کرده‌اند. همین واقعیت که حزب از خارج برای مطالباتی مبنی بر تغییر رهبری تحت فشار قرار دارد، بیانگر آن است که این حزب در سال‌های اخیر قادر به درک چگونگی کسب اعتبار و توجه در نزد خلق نشده است.

مردم از حزب روی برگرداندند، و این فم‌انگیزترین حاصل دودمه‌ای می‌باشد که از دست رفته است. مشکل بتوان گفت چه چیزی در انتظار حزب است. هئیت رهبری نو سازی می‌شود - این خوب است، اما کمیته مرکزی و ارگان‌های محلی همچنان برونی روحیه قدیم عمل می‌کنند. آن‌ها درک نکرده‌اند که جامعه نمی‌تواند توسط حزب فرماندهی شود. حزب جزئی از جامعه است و به هیچ وجه برتر از آن نیست. به اعتبار حزب آسیب بزرگی رسیده است، اکنون باید دگر بار اعتبار از دست رفته را بازیافت.

اخبار مسکو: یوگنی

آمبر تسومف، متخصص علوم سیاسی، چندی پیش گفت سیاستمداران "بهار پراگ" آرمان‌ها و سمبئیکریهای سوسیالیستی را حفظ کرده‌اند، و به عقیده وی امر مزبور برای چکسلواکی بسیار مهم است. آیا شما با آمبر تسومف موافقت می‌کنید؟

دوبچک: آرمانهای سوسیالیستی مهم‌ترین چیزهایی هستند که باید همواره حفظ شوند. قدرت خلق، هومانیزم و انسان باید همواره در مرکز توجه قرار گیرند. متأسفانه در چکسلواکی طی سال‌های گذشته همه این چیزها را در بخش اعظم خود از دست داده‌ایم. امروز این ارزش‌ها دوباره حق موجودیت خود را کسب می‌کنند، اما در اوضاع نوینی که بسیار بفرنجتر از ۲۰ سال قبل است، این دو دهه به گذشته تعلق دارند و اکنون باید در این باره اندیشید که چگونه باید راه‌های تکامل سوسیالیستی آتی پیموده شود. حزب باید تحت شرایط نوین سمبئیکری خود را مهین کند. من فکر می‌کنم حزب پس از چندی راه نوینی خواهد یافت، هر چند مشکلات بسیار بزرگی در انتظار ما خواهد بود.

اخبار مسکو: به عقیده شما کدامیک از تجارب "بهار پراگ" تا زنگی خود را برای چکسلواکی کنونی حفظ کرده است؟

دوبچک: قبل از همه "برنامه عمل" آن: مسائل مربوط به یلورالیسم، که محرک عمل جامعه‌اند، در مرکز توجه قرار داشتند. امروز که حزب خسارات زیادی متحمل شده است مفید خواهد بود عناصری از سایر جنبش‌ها اخذ کند. بخصوص عناصری که اکنون تکوین یابند و برای پیشرفت جامعه چکسلواکی نقش سازنده دارند. این یک نکته است. نکته دیگر اصلاحات اقتصادیست. ۲۰ سال قبل قانونی پیرامون موسسات تدوین شده بود که به عقیده من همین‌تر و مناسب‌تر از قانون کنونی بود. قانون مزبور که توسط پارلمان نیز تایید شده بود به مدت

بیست سال در کشو میز تحریر خاک خورد. این فقط یک نمونه از خساراتیست که جامعه ما متحمل شده است. من روزی در یکی از نشست‌های کمیته مرکزی نسبت به مسئله‌ای ابراز نظر کردم که همه ما را نگران می‌کرد: حزب نباید اداره کند. اداره امور، مربوط به حکومت و ارگان‌های دولتی و اجتماعیهست. در غیر این صورت برای چه اصلاح حکومت وجود دارد؟ رسالت حزب این است که سمت تکامل را مهین کند و همه مشکلاتی را که بروز می‌کند پیش‌بینی و حل نماید. اگر نقش رهبری حزب در این کار متبلور شود، مردم داوطلبانه از حزب تبعیت خواهند کرد. اگر حزب فقط بالاجبار، هنگامی که به تنگنا سوخت داده شده است، چنین عمل کند، ناگوار است. به عقیده من مشکل فوق تاکنون کاملاً حل نشده است. به نظر می‌رسد که حزب ما باید درهای خود را بر روی گرایش‌های نوینی که در یکی سری از سوسیالیست‌های اروپای غربی قابل رویت‌اند،

بگشاید. در حالی که جنبش اصلاحی در آن کشورها انکشاف پیدا می‌کرد ما جدا شده و تنها مانده از جنبش سوسیالیستی اروپا بسر می‌بریم. من این را به عنوان یک کادر قدیمی حزب به شما می‌گویم که امروز فقط "در کنار" این جنبش قرار دارد. در آن موقع چه در احزاب کمونیست و چه در احزاب سوسیالیست اروپا توجه زیادی به برنامه ما معطوف می‌شد. اما در همین حال بارها چنین می‌شنیدم و می‌خواندم که: "شما برای جامعه دولتی‌های سوسیالیستی و قرارداد و روش یک خطر محسوب می‌شوید." من می‌خواهم به شما اطمینان بدهم که ادعاهایی نظیر این بی‌پایه بودند. جایگاه ما کاملاً روشن بود و با عملیاتی که قرار بود ضرورت مداخله نظامی را توجیه کند هیچ وجه مشترکی نداشت.

اخبار مسکو: تاکی می‌خواهید بدون وابستگی حزبی بمانید؟
دوبچک: من سعی می‌کنم در این باره فکر نکنم زیرا امروز نیز

رهایی مردم رومانی از جنگال استبداد و ترور

بقیه از صفحه آخر

روزنامه لیبراسیون فرانسه نیز منتشر شد از ضرورت هلنیت و نوسازی صحبت شده و به کیش شخصیت چائوشسکو و موقعیت و امتیازات اطرافیان او به عنوان یک پدیده شیرانسانی و خطرناک حمله شده بود.

این جبهه که نفوذ زیادی در میان کمونیست‌ها و برخی مقامات دولتی و ارتشی داشت با آغاز خیزش توده‌های علیه رژیم چائوشسکو در تقویت جنبش توده‌ای و سازماندهی شرکت ارتش در قیام نقش بی‌بدیلی ایفا کرد. ایون ایلیسکو، رئیس‌جمهور وقت، نیز اظهار داشت که قبلاً اهداف این جبهه را به مقامات اتحاد شوروی اطلاع داده بود.

می‌رسید که همه رخدادهای صرفاً یک قیام خود انگیخته توده‌ای بوده است، اما شواهد و فاکت‌ها حاکی‌اند که "جبهه نجات ملی" از مدت‌ها پیش وجود داشته و در تدارک برکناری کلان حاکم و استقرار یک سیستم دموکراتیک سوسیالیستی بوده است. هسته اولیه این جبهه متشکل از کمونیست‌های طرفدار نوسازی می‌باشد. به‌عنوان نمونه در اواخر تابستان سال گذشته اعلامیه‌ای از این جبهه در ارتباط با کنگره آتی حزب در روزنامه‌های فربیی منتشر شده بود که در آن اعضای حزب کمونیست فراخوانده شدند تا چائوشسکو را برکنار کنند. در این فراخوان که در سال گذشته در

دمکراتیک در سرزمین خود ملت را از نیروهای استبداد و ترور نجات دهند ... " از مواردی که جبهه نجات ملی در باره برنامه آینده عنوان کرد عبارتند از: استقرار یک سیستم چند حزبی، باقی ماندن رومانی در پیمان ورشو، برگزاری انتخابات در ماه آوریل، حذف ماده مربوط به نقش راهبر حزب کمونیست از قانون اساسی، تغییر نام "جمهوری سوسیالیستی رومانی" به "رومانی"، آزادی مطبوعات و اجتماعات و برخورداری اقلیت‌های مجاری و آلمانی از حقوق برابر با مردم رومانی.

در نخستین روزهای پس از سرنگونی چائوشسکو چنین به نظر

نومسیمی نبردهای شدیدی میان مردم و ارتش از سوی و نیروهای مسلح سازمان امنیت (سکور تیات) از سوی دیگر تداوم یافت. در مورد تعداد کشته‌شدگان آمارهای مختلفی از ۵ هزار نفر تا ۶ هزار نفر ذکر شده است.

در روز دوشنبه ۲۵ دسامبر چائوشسکو و همسرش دستگیر شده و پس از یک محاکمه نظامی به اعدام محکوم شدند. در همان روز جبهه نجات ملی، ایون ایلیسکو را به ریاست جمهوری انتخاب کرد. کورنلیو مانسکو و ایون ایلیسکو، هر دو از اعضای کمیته مرکزی حزب کمونیست رومانی بوده‌اند. آن‌ها به‌علت مخالفت با سیاست چائوشسکو از حزب اخراج شده و تحت نظر قرار داشتند.

پرزیدنت ایلیسکو درباره حکومت موقت گفت "رهبری جدید باید فقط گذار به ساختارهای نوین تحت یک قانون اساسی جدید را تأمین کند ... هیچکس ادهای انحصار قدرت را ندارد ... ما دیگر از مقوله انحصار قدرت بیزار شده‌ایم."

میخائیل گارباچف ضمن پیام تبریکی به رئیس‌جمهور جدید اظهار کرد "ایلیسکو رهبری کشور را در لحظات دشواری به‌عهده گرفته است. لمطاطی که میهن پرستان رومانی مصممند برای استقرار یک نظام واقعا

(ببخشید نمی‌توانم کلمه بهتری برای آن بیابم) - لکه سیاه‌پست. بدتر از آن نمی‌توانست اتفاق بیافتد. اجازه بدهید درباره این موضوع صحبت نکنم. برایم دشوار است. (دوبچک دیگر قادر به صحبت نیست - اخبار مسکو)

اخبار مسکو: نشریه ما چندی پیش نامه دانیل گرانیس به دوستان چک خود را منتشر کرد. او نوشت رخدادهای چکسلواکی در اوت ۱۹۶۸ یک زخم غیرقابل درمان است. من فکر می‌کنم بسیاری از مردم شوروی هم همین احساس را دارند. برای ما نیز دشوار بود، خواهش می‌کنم ما را درک کنید. آلکساندر دوبچک: من شما را درک می‌کنم، اکنون می‌خواهیم به آینده بنگریم.

کناره‌گیری کرده‌اند. اخبار مسکو: خواهش می‌کنم ما را به خاطر این سؤال بی‌مورد ببخشید. تعلق حزبی هر یک از ما واقعا همیشه بستگی به اداره ما ندارد. اما اینک آخرین سؤال: شما هایلید روابط شوروی - چکسلواکی را در آینده چگونه ببینید

دوبچک: من می‌خواهم این رابطه را همانطور ببینم که در جریان مجموعه تاریخ بوده است. در این خصوص چکسلواکی یک استثنا است. پدیده‌ای که ما آن را به عنوان "روسوفیلی" توصیف می‌کنیم، ریشه‌های عمیقی نزد ما دارد. تاریخ شاهد رخدادهایی نیست که روابط میان خلق ما و خلق شوروی را به تخاصم سوق داده باشد. آنچه ۲۰ سال قبل صورت گرفته است - اشغال نظامی

به من اجازه ندادند در پلنوم کمیته مرکزی سخن گویم. شاید اگر اجازه سخن می‌یافتم چیزی در اصل موضوع تغییر نمی‌کرد، اما لااقل می‌توانستم مستقیماً در چشمان کسانی نگاه کنم که آن موقع مدعی بودند که حزب را تحکیم می‌کنند. همانطور که در ۲۰ سال پس از آن نیز ادعا می‌کردند مداخله نظامی یک کمک انترناسیونالیستی بوده و دوستی خلق‌های شوروی و چکسلواکی را تحکیم کرده است. هنگامی که سه چهارم اعضای حزب را بخاطر آنکه با راه حل نظامی موافق نبوده و حاضر نشدند از "برنامه همل" فاصله بگیرند کنار می‌گذارند - وقتی در نظر بگیریم که ۶۳ درصد از این افراد بیش از ۲۰ سال عضو حزب بوده‌اند - آنگاه می‌توان تصور کرد که آن‌ها چگونه از حزب

آنچه برای من اتفاق افتاده آرام می‌دهد. امروز من و دوستانی که به همراه من راهی بقرنج و دشوار را پشت سر نهاده‌اند، فقط درباره یک چیز فکر می‌کنیم: چه چیزی را و چگونه پیش ببریم؟ هر چند که جوانترها باید به این مسائل پاسخ گویند. ما می‌توانیم آن‌ها را با توصیه‌های خود، اگر از ما بطلبند، کمک کنیم.

اخبار مسکو: با این همه هر کسی نسبت به تعلق حزبی خویش، خود تصمیم می‌گیرد

دوبچک: خیر، چنین نیست. من هنگامی که مرا از حزب اخراج کردند، خود تصمیم نگرفتم. این را در قیاب من انجام دادند، من حتی اجازه نیافتم در نشست هیئت سیاسی کمیته مرکزی که به این مسئله اختصاص داشت شرکت کنم،

دگرگونسازی پنهان نمی کرد. وی چند روز قبل از مرگ در کنگره نمایندگان خلق تلاش کرد بند قانون اساسی شوروی را که مربوط به نقش راهبر حزب کمونیست اتحاد جماهیر شورویست حذف کند و به این منظور دهوت به یک اهتصاب همومی کرد. اما فراخوان او پاسخی در کشور نیافت. این فراخوان توسط دوستان او نیز همراهی نشد و منجر به درگیری شدیدی با گارباچف گردید.

ساخاروف در شب پنجمینبه ۱۴ دسامبر به هنگامی که خود را برای یک سخنرانی دیگر درباره حذف بند قانون اساسی آماده می کرد، در گذشت. آخرین سخنی که وی در مقابل خانواده خود ابراز داشت چنین بود: "فردا روز سختی خواهد بود".

آکساندر دوبچک و

واسلاو هاول به ریاست

پارلمان و ریاست

جمهوری برگزیده

شدند

در هفته گذشته آکساندر دوبچک و واسلاو هاول به ترتیب به ریاست پارلمان و ریاست جمهوری انتخاب شدند. هر دو نفر قرار است تا هنگام برگزاری انتخابات آزاد در اواسط سال جاری این مقامات را برعهده داشته باشند.

به این ترتیب آکساندر دوبچک مسئولیت های سیاسی خود را از همان نقطه ای ادامه می دهد که ۲۰ سال قبل اجباراً به پایان رسانده بود. وی که در آوریل سال ۱۹۶۹ مسئولیت خود به عنوان دبیرکل حزب را از دست داده بود در نوامبر همان سال مقام خود را به عنوان رئیس پارلمان را نیز از دست داد.

هنوان مهره امپریالیسم و یک آنتی کمونیست شهرت یافت. تنها در سال ۱۹۸۶، پس از سال تبعید، ساخاروف و همسرش، یلنا بونر، اجازه یافتند دوباره به مسکو بازگردند. با گسترش روند دگرگونسازی آشکار شد که ساخاروف یکی از بانیان آن بوده است. اندیشه هایی نظیر خلع سلاح، جدایی حزب از دولت، دولت حقوقی، آزادی علمی و ملیت ها و غیره همواره هسته اصلی مطالبات وی بوده اند.

ساخاروف در بهار سال گذشته به نمایندگی کنگره خلق انتخاب شد و به "گروه نمایندگان بین منطقه ای" پیوست. همیرفم آنکه او از گارباچف پشتیبانی می کرد اما به خصوص در این اواخر ناراضیتی خود را از جریان کتد روند

"آندره ساخاروف وجدان کشور بود"

کندی منعقد شد. وی سپس با حاکمان نئو استالینیست به مناظره پرداخت. ساخاروف در سال ۱۹۶۸ طی مقاله ای در روزنامه "نیویورک تایمز" اظهار کرد: "هیچ پیشرفت علمی بدون آزادی اندیشه میسر نیست، این آزادی بر وفق منافع هر دانشمند است، اما پیش شرط این آزادی تبادل آزاد اندیشه است. برای تحقق امر مزبور تشنج زدایی ضروریست. اما اتحاد شوروی هنوز قادر به تشنج زدایی نیست و برای آنکه قادر به تشنج زدایی شود به اصلاحات اجتماعی و سیاسی نیازمند است. محور این اصلاحات عبارت از توجه به حقوق بشر خواهد بود."

به این ترتیب واقع گرایی ساخاروف به عنوان یک دانشمند وی را به مقابله با واقعیتی سیاسی کشور خود سوق داد. این تقابل بالاخره منجر به تبعید وی به شهر گورکی شد. پس از آن ساخاروف به یک سمبل سیاسی بدل گشت. اما در آن هنگام که جنگ تبلیغاتی دو نظام متخاصم در اوج خود بود متأسفانه به مضامین سیاسی گفته های ساخاروف توجهی مبذول نشد و وی همدتابه

آندره ساخاروف روز پنجمینبه ۱۴ دسامبر در منزل خود در مسکو بر اثر حمله قلبی درگذشت. وی که به هنگام مرگ ۶۸ ساله بود از مدت ها قبل، از بیماری قلبی رنج می برد.

ساخاروف که در دهه ۵۰ یکی از برجسته ترین فیزیک دانهای شوروی به حساب می آمد در دوران برزنف به مظهر جنبش اصلاح طلبانه در اتحاد جماهیر شوروی تبدیل شد. وی در سال ۱۹۷۵ جایزه صلح نوبل را دریافت کرد.

درخشندگی آندره ساخاروف بسیار زود آغاز شد. وی در سال ۱۹۲۱ تولد یافت. در سن ۳۲ سالگی به عضویت آکادمی علوم اتحاد جماهیر شوروی پذیرفته شد. او از بانیان تحقیقات اتمی در شوروی بود. نقش او در ایجاد توازن نظامی میان دو اردوگاه بسیار موثر بود. اما وی در همین حال از همان ایام، مبارزه سیاسی را نیز آغاز کرد. به عنوان نمونه در سال ۱۹۵۳ نسبت به هوآنگ یک جنگ اتمی هشدار داد. ساخاروف یکی از مبتکرین قرارداد منع آزمایشات اتمی در فضا بود که در سال ۱۹۶۳ میان خروشچف و

کمونیست های لیتوانی اعلام استقلال کردند

پلنوم، اعلام استقلال حزب کمونیست لیتوانی را به مثابه نزدیکی به جدایی طلبان و ناسیونالیست ها و ضربه به پروسترویکا ارزیابی کرد. وی گفت: "کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد شوروی کمونیست های لیتوانی را که امکان به عنوان اعضای حزب کمونیست اتحاد شوروی و کمیته های حزبی این جمهوری را که امکان به عنوان ارگان های حزب کمونیست اتحاد شوروی تلقی می کند" گارباچف عدم تخطی از ساختار واحد حاکم، را جزء مرزهای غیر قابل عبور دانست و گفت تخطی از این ساختار "بمعنای تقسیم کردن و قطعه قطعه کردن هامدانه اتحاد شوروی می باشد."

به گفته گارباچف قبل از پلنوم اعضای کمیته مرکزی نظرات مختلفی درباره نحوه واکنش به تصمیم حزب کمونیست لیتوانی مطرح شد یک نظر معتقد بود که باید به هر حال بایک عمل انجام شده

حزب کمونیست لیتوانی در کنگره فوق العاده خود تصمیم گرفت از حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی مستقل شود. این تصمیم، مقابله تصمیمات پلنوم سپتامبر سال گذشته کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد جماهیر شوروی است. پلنوم مزبور مصممانه علیه فدرالیزه کردن حزب اظهار نظر کرده بود. بدنبال اعلام استقلال کمونیست های لیتوانی اقلیت قابل توجهی از نمایندگان آن اعلام کردند که که امکان در حزب کمونیست اتحاد شوروی باقی خواهند ماند. لادیسلاو شود، سخنگوی اقلیت اظهار کرد که نمایندگان مزبور ارگان های سازمانی خود را نیز بوجود آورده اند. اندکی پس از برگزاری کنگره فوق العاده کمونیست های لیتوانی، کمیته مرکزی حزب کمونیست اتحاد شوروی پلنوم ویژه ای در این رابطه برگزار کرد. میخائیل گارباچف در نطق افتتاحیه این

قبرستان پاناما در حیط خلوت آمریکا

کالاهای تجاری در ابعاد جهانی کاست. ایالات متحده آمریکا در سال ۱۹۵۳ به وسیله قراردادی با دولت پاناما امتیاز ساختن این کانال را کسب کرد. پاناما که تا آن هنگام یکی از ایالات کلمبیا بود فقط به منظور ساختمان کانال مزبور با حمایت دولت آمریکا به صورت یک کشور "مستقل" بنیان نهاده شد. ایالات متحده آمریکا حق تملک "ابدی" کانال و مناطق پیرامون آن را بدست آورد. بعلاوه بخش اعظم منطقه مزبور مورد استفاده نظامی آمریکا قرار گرفت. در سال ۱۹۵۸ مبارزه برای حق حاکمیت ملی پاناما بر منطقه کانال آغاز شد. از آن پس منازعات خونینی در گرفت. به عنوان نمونه در سال ۱۹۶۴، ۲۲ نفر دانشجو به جرم برافراشتن پرچم پاناما در منطقه کانال به وسیله ارتش آمریکا تیرباران بته در صفحه ۸

بالاخره دولت ایالات متحده پس از چند سال ایجاد تشنج، تخاصم سیاسی و دیپلماتیک و اعمال انواع فشارها باگسیل ۲۶ هزار سرباز مسلح به کشور پاناما هجوم برد و با هبورا از اجساد هزاران نفر از مردم این کشور، که عمدتاً به هنگام ویران کردن محلات فقیرنشین پایتخت به وسیله بمباران هوایی کشته شدند، خوی امپریالیستی و ضدبشری خود را آشکار کرد. ایالات متحده آمریکا این اقدام خود را با اظهاراتی نظیر ضرورت دفاع از جان آمریکاییها، احیای دموکراسی و مبارزه با قاچاق مواد مخدر توجیه کرد. برای آنکه به کذب اظهارات فوق پی ببریم لازم است پیشزمینه‌های تاریخی و عملکرد ایالات متحده آمریکا در پاناما را ذکر کنیم.

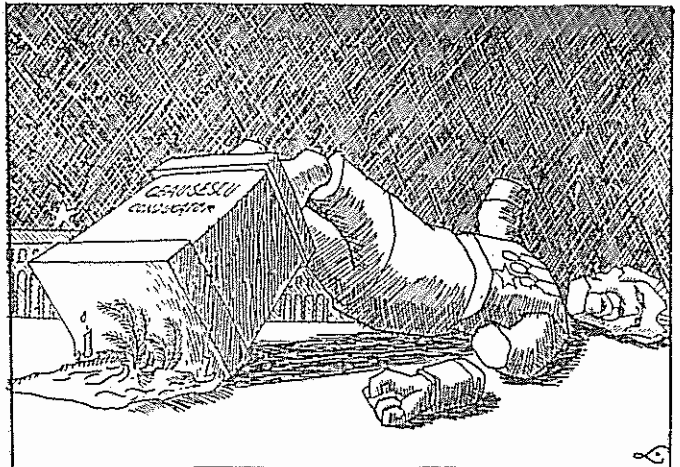
در سال ۱۹۱۴ کانال پاناما گشایش یافت. این کانال به میزان عظیمی از مخارج حمل و نقل

رهایی مردم رومانی از چنگال استبداد و ترور

محاکمه غیر علنی و اعدام چائوشسکو محکوم است

بودند، خودداری ورزید. جنبش انقلابی به مبارزه مسلحانه فرا رویید. در روز پنجشنبه ۲۱ دسامبر نیکولای چائوشسکو که تازه از سفر خود به تهران بازگشته بود، اجتماع رسمی در برابر مقر حکومت با شعارهای مرگ بر چائوشسکو مواجه شد. وی سپس چاره را در فرار دید و به اتفاق انا، همسر خود کاخ حکومتی را ترک کرد. در همین روز واسیل میلیا، وزیر دفاع، که از فرمان حمله به تظاهرات مردم خودداری کرده بود به وسیله سازمان امنیت به قتل رسید. پس از آن ارتش که تا این هنگام از مداخله خودداری کرده بود با مردم اعلام همبستگی کرد و علیه قوای سازمان امنیت وارد پیکار شد. ۲۴ ساعت بعد حکومت چائوشسکو و کلان او سرنگون گشت. "اجبه نجات ملی" به رهبری کورنلیو مانسکو قدرت را بدست آورد و مقر خود را ساختمان رادیو و تلویزیون بخارست تعیین کرد. در تمام روزهای هیدسال بته در صفحه ۱۰

بالاخره روند تحولات دموکراتیک کشور رومانی را نیز فرا گرفت و رژیم استبدادی چائوشسکو را سرنگون کرد. شهر "تیمیشوارا" در مرز مجارستان محل آغاز روند انقلاب بود. در اواسط ماه دسامبر ده هزار نفر در این شهرها با انجام تظاهرات، اعتراض خود را علیه نظام حاکم به نمایش گذاردند. بر اثر دخالت سازمان امنیت رومانی (سکوریتات) و واحدهایی از ارتش صدها نفر از تظاهرکنندگان جان خود را از دست دادند. قهرهای دسته جمعی اجساد مدفون شدگان که دو هفته پس از این قتل‌عام کشف شد ابعاد جنایت رژیم را بر ملا ساخت. در روزهای بعد هلیرقم اعلام وضع فوق العاده اعتراضات گسترش یافت و سایر شهرهای رومانی، منجمله بخارست را فرا گرفت. ارتش رومانی که واحدهایی از آن در روزهای نخست در عملیات سرکوبی حضور داشت، از رویارویی با تظاهرکنندگان که قسماً مسلح شده

روز ۲۵ دسامبر نیکولای چائوشسکو و همسرش انا به دنبال یک محاکمه نظامی کوتاه مدت و غیر علنی تیرباران شدند. این اقدام، از سوی حکومتی که حاصل خیزش مردم برای دموکراسی و حقوق بشر است غیر قابل پذیرش می‌نماید. برای هر مجرم و متهم حق برخورداری از محاکمه‌ای عادلانه و علنی مطلقاً لازم الاجرا، غیر قابل انکار و از حقوق ابتدایی بشر است. لغو مجازات اعدام نیز یکی از راستاهای عمومی مبارزه بشریت پیشرو را تشکیل می‌دهد و باید در تثبیت آن کوشید. بهانه‌های امنیتی و اهداف اعلام شده در مورد محاکمه نوری و اعدام چائوشسکو از سوی مقامات دولت جدید رومانی بگونه دیگری می‌توانست حاصل آید و پذیرفتنی نیست.

برای اشتراك نشریات "کار" و "اکثریت" در خارج از کشور فرم زیر را پر کرده و همراه با معادل بهای اشتراك، تمبر پستی و یارسید بانکی پرداخت بهای اشتراك به آدرس نشریه ارسال نمایید:

بهای اشتراك	☐ شش ماهه	اروپا	دیگر نقاط
نشریه "کار"	☐ يك ساله	۱۱ مارك	۱۳ مارك
		۲۱ =	۲۴ =
بهای اشتراك	☐ سه ماهه	اروپا	دیگر نقاط
نشریه "اکثریت"	☐ شش ماهه	۲۷ مارك	۳۰ مارك
	☐ يك ساله	۵۲ =	۵۸ =
		۱۰۲ =	۱۱۵ =

آدرس کامل (لطفاً خوانا بنویسید)

AKSARIYAT
NO. 288
MONDAY, 8. Jan 90

آدرس: **Address:**
RUZBEH
POSTFACH 1810
5100 AACHEN
W. GERMANY

حساب بانکی
AUSTRIA - WIEN
BAWAG
(BANK FÜR ARBEIT UND WIRTSCHAFT)
NR. 02910701-650
DR. GERTRAUD ARTNER

با جمع آوری کمک مالی
فدائیان خلق را در انجام
وظایف انقلابی
یاری دهید